

Dva přední poslanci americké Demokratické strany: Žid Jerrold Nadler ze státu New York a černoška Maxine Watersová za Kalifornii.

Autor: David Cole

Dokáže Amerika přežít černochy a Židy?

Ne-e.

Tak jo, dík, že jste si mě přečetli, nashle příště.

Tedy, tenhle týden jsem to vzal nějak hopenem.

Zkusím to tedy rozvést trochu podrobněji.

O své rodině nikdy příliš nemluví, hlavně kvůli soukromí. Rád píšu o své otci Dr. Leonu Coleovi, zodpovědném za Elvisovu smrt, protože jsem ho nikdy nepoznal a už od roku 1977 je po smrti. Obecně jsem ale ohledně těch svých příbuzných, které znám, spíše zdrženlivý. Aniž bych tak zacházel příliš do detailů, prozradím, že od babičky z matčiny strany pocházím z dlouhé linie politicky radikálních aškenázských Židů, marx-leninských ateistických revolucionářů, kteří to za 1. i 2. světové války skutečně uměli rozbalit... Z Židů, kteří měli to štěstí, že 30. léta prožili v Londýně a New Yorku, protože na ně čekala *de luxe* pryčna v Dachau.

Když jsem vyrůstal, nebyli pro mě ale tito příbuzní nijak důležití, sotva jsem je znal. Žili na východním pobřeží, zatímco já s matkou v L. A. Moje matka, která v důsledku své výchovy sefardským otcem, obchodníkem s nábytkem, chápala politiku jako něco, čím se lenoši vyhýbají poctivé práci, mě proto vychovávala v neideologické domácnosti. Během svého dospívání jsem tudíž nebyl rodinným radikalismem nikterak ovlivňován.

Přesto jsem byl v pouhých dvaadvaceti letech mezinárodně nenáviděný, politicky radikální Žid, podle ADL dokonce nejradikálnější (v negativním slova smyslu) žijící Žid.

Jak se to doprdele mohlo stát? Rozhodně jsem nic podobného neplánoval a nerozhodl se vědomě kráčet v něčích šlépějích, jako dítě jsem neprošel žádnou indoktrinací. Jak jsem zmínil, radikální předkové pro mě byli vzdálení lidé, málem duchové. Nasměroval mě na tuto cestu snad osud? Bylo mým to údělem stejně, jako pro DeMarquise z Detroitu nasbírat tři

závažné zločiny ještě před svými dvacátými narozeninami?

Nebudu se pouštět do debat „dědičnost vs. prostředí“, to je doména Steva Sailera. Víím ale, co jsem viděl, a u aškenázských Židů tak časté „revolucionářské sklony“ se z rodokmenu jen tak snadno vymizíkovat nedají.

U nás v Los Angeles se místní Rosa Luxemburgová jmenuje **Melina Abdullahová**. Stojí v čele lokální teroristické buňky BLM. Její skutečné jméno zní Melina Rachel Reimannová. Její taťka John Reimann se „sám označuje za trockistu“ a děda Hans Steinicke (Günter Reimann) byl německo-židovský komunistický agitátor, zapletený do požáru Říšského sněmu, který uprchl do New Yorku a takřka s jistotou se znal s jedním z mých prastrýců.

Profesorka panafrických studií s definitivou na Kalifornské státní univerzitě Melina (protože jak jinak) je smíšené rasy – revoluční taťka Trocký dostal chuť na nějakou tu radikální čokoládku – a minulý týden se pokusila rozdmýchat drobný nepokoj před obchodem Trader Joe's v Silver Lake, kde byl v roce 2018 dopaden osmadvacetiletý černošský kriminálník – který nedlouho předtím zastřelil svou staříčkou babičku (76) a mladičkou přítelkyni (17) – po krátké honičce s policií. Dvě policistky (jedna z nich Asiatka) na jeho střelbu odpověděly stejnou mincí a jedna z jimi vystřelených kulek omylem zasáhla mladou mexickou prodavačku.

Pročež se tu neomylně objevila Melina Oy-vey-iz-mir Ongobongová s křikem, modlitbami a touhou udělat čurbes, ale marná snaha. Nevhodný terén. Málo černochoů na to rozpoutat násilí, příliš feministek, kterým se moc nelíbila pozornost věnovaná neúmýslné smrti z rukou policistek a příliš mnoho Mexičanů, plně zaměstnaných zastřiháváním živých plotů a prací se sádrokartonem, než aby si vyčlenili čas na to podpálit supermarket, kde bratránek Gustavo balí nakupujícím tašky (*trabajo bueno*).

Výsledkem zachyceným na **video** tak byl chaboučkový „protest v sedě“ několika proti covidu maskou chráněných deprimujících bělochů a hrstky přidružených „spojenců“.

„Zklamala 's mě vnučko, tvůj *Reichstag* pořád stojí.“

Jistě, Melina je v mnoha ohledech představuje podobně extrémní případovou studii dědičného židovského radikalismu (od komunistických revolucionářů za nacismu k terorismu BLM) jako já (byť můj „radikalismus“ byl atypicky nelevicový). Ale přesto, oblíbený šprým v krajně pravicovém prostředí – „Úplně pokaždé“ („every damn/single time) – má jako každý povedený vtip reálný základ. Pokaždé, když se objeví nějaké nové protizápadní, protibělošské hnutí, program, „teorie“ či umělecký počin, můžete si být jistí, že najdete aktivně angažované Židy, obvykle na čelních místech.

Uvnitř amerického židovského společenství nalezneme jádro, které se nikdy nevzdá svého „revolucionářství“. Ať už budou vyřvávat s megafonem na ulici nebo pomáhat revoluci z teplého místečka na prestižní univerzitě či v hollywoodském studiu, nebo se spokojí s vypsáním tučného šeku Demokratické partaji či nějaké sorosovské nátlakové skupině,

přechází toto puzení neomylně vždy na další generaci. Možná ani tak úplně nevědí, proč a proti čemu se bouří, ať už ale jde o vědomý proces či nikoliv, cíl zůstává vždy stejný: stabilita či „systém“ nejlépe ztělesněný bílou západní civilizací.

Někdo říká geny, jiný ukazuje na kulturu, židovské sklony k „revolučnosti“ se ovšem jeví podobně předvídatelně jako vysoké aškenázské IQ.

Patří to k tomu, čemu **Dominic Cummings** říká „charakterističnost aškenázských Židů“. Veřejně se nad „postoji a normami“, jež podle všeho podědil, aniž by je do něj hustily nějaké židovské „tygří mámy“, zamýšlí třeba také **Scott Alexander Siskind**: „Vychovali mě aškenázští Židé a... kulturní balíček, který jsem jako dítě dostal, se dá popsat jako naprosto průměrný americký světonázor.“ Stejně jako mě ani Siskinda nikdo k radikalismu netlačil, nebo třeba jen lehce postrkoval. Přesto se svým osobitým způsobem dostal k politicky a ideologicky „revolučnímu myšlení“. Radikalismu. A podobně jako u mě se to prostě „jen“ tak nějak stalo. Když se ale něco „jen tak stává“ pravidelně, vnučuje se otázka, zda jde skutečně jen o náhodu nebo něco víc.

Víte, ten protizápadní „slon“, kterého jsem popsal ve svém předchozím sloupku, to soběstačné stvoření, které přežívá svého stvořitele... Židé jsou ve vdechování života podobným výtvorům přeborníci. My Židé jsme ohromně nevyrovnaný národ: dva Židé na opačných koncích světa se probudí a jeden si řekne: „Vyléčím obrnu!“ A jak praví, tak udělá. Ten druhý si zase pomyslí: „Co takhle vytvořit komunismus“.

Pokroky v medicíně i marxismus jsou výtvoři, které přežijí své tvůrce.

Můj biologický otec sice předepisoval Elvisovi léky (a strávil za to nějaký čas za mřížemi), zdokonalil ale také medikamenty proti odmítavé reakci organismu po transplantacích.

Dobré a špatné, takoví Židé jsou.

To špatné naneštěstí bývá obludně špatné. Přesto by puzení k revoluci, přítomné „ne u všech, ale dostatečného množství“ Židů, bylo mnohem méně ničivé, kdyby američtí Židé neměli pro podávání jedu příhodné nástroje. Těmi jsou černoši. Jistě, židovští političtí aktivisté jsou čelní zastánci otevřených hranic, ale mluvíme na rovinu – Číňani židovskou pomoc nepotřebují, mají dost intelektuální kapacity, peněz, etnické soudržnosti a prohnání, aby se o sebe postarali sami. A Mexičané? Židé je sice dovážejí, jako by měl zítra přijít konec světa, ale zatím ani židovští levičáčtí demagogové jako by tak úplně nevěděli, co si s nimi počít, jakmile už jsou jednou tady.

Když označuji černochoy za „nástroje“ židovských revolučních lumpáren, mám na mysli především skutečnost, že Židé, kteří své revoluční choutky vždy obalují do „dobroserské“ rétoriky, potřebují skupinu, v jejímž zájmu mohou své chování ospravedlnit – bezmocnou, smůlou stíhanou skupinu, jejíž těžký úděl se nikdy nezdaří vylepšit, díky čemuž mají permanentní revolucionáři k dispozici permanentní „losery“ coby záminku k vedení své permanentní války.

Židé se svým vlastním úspěchem nenechají nijak uchlácholit. Kéž bychom se tak jen dali obměkčit materiálním blahobytem! Ale ne, obyčejné bohatství náš impulz ukojit nedokáže. Potřebujeme proti něčemu bojovat – a když už nebojujeme my sami, najdeme si nějakou náhradu v podobě cizí skupiny.

Stejně jako jisté jádro Židů nikdy neztratí svůj revoluční zápal, bude tu vždy i jádro černochoů, neschopných povznést se nad život naplněný zločinem a neúspěchem. Nemluvím o všech černoších. V srdci tohoto společenství ovšem bují neléčitelný nádor – nízká inteligence, nízká schopnost sebeovládání, vysoká kriminalita.

Toto černošské jádro bude vždy sloužit židovskému jádru jako kanál pro jejich revoluční cukání. Těm nejhorším z nejhorších protizápadně naladěných současných Židů Sorosova stříhu je úplně jedno, jestli se v americkém vězení octne Číňan. Nebo Ind. Nebo, nalijme si čistého vína, i Mexikán. Protože tyto skupiny by i přes všechny tu Židy tlačnou imigraci Ameriku sice změnily, ale přece jen ji úplně nepotopily. Abych nedošlo k nedorozumění – proměnily by ji k horšímu. Poasijská Amerika (taková, kde by žil asi takový podíl Asiatů jako v Britské Kolumbii) by přestala být Amerikou. Pořád by ale fungovala. Hispanizovaná Amerika by také už nebyla Amerikou, ale nějak (mizerně) by fungovala. Černošská Amerika by ale životaschopná nebyla, jelikož tato skupina potřebuje někoho zvenčí, aby prováděl nutné výpočty, pěstoval potraviny, vytvářel pracovní místa nebo léčil churavé.

Jistě, černoši tvoří necelých 13 % obyvatelstva a toto číslo se příliš dynamicky nemění, „černá Amerika“ proto není reálný scénář. Právě tady ale vstupují na scénu Židé. „Černou Ameriku“ (tj. Ameriku odsouzenou k neúspěchu) lze vytvořit i uměle tím, že se z oněch 13 % stane berná mince. Každé pracovní místo, vstupní test nebo dovednost musí být zjednodušeno, tak aby nároky splnilo i oněch 13 procent. Ta musejí dostat také volňásky co se týče zatýkání a věznění. 13 % musí vystupovat v každém filmu i televizním pořadu. 13 % má všeobecné právo veta. Všechno lidské snažení se musí točit kolem 13 % a nesmí dojít k ničemu, co by 13 % popudilo.

Z černochoů se stal Pochie celé Ameriky. „Kdykoliv není Pochie na obrazovce, všechny ostatní postavy se musí ptát ‚Kde je Pochie?‘“ Kde jsou černoši, tam záleží v první řadě na jejich mínění. Tam, kde nejsou, odvíjí se všechno od odpovědi na otázku „Co by si o tom mysleli černoši?“

13 % procent nevládne díky své početnosti nebo umu, ale protože třída permanentních revolucionářů se jich chopila jako zbraně ve své dosud nejničivější válce v zastoupení.

Černoši jsou jako zhroucený stát, z kterého nemůžeme vycouvat. Afghánistán uvnitř našich hranic, právě tak nedílná součást Spojených států jako kterýkoliv běloch. A v tom je zakopaný pes. Rozumným řešením by bylo zachránit to lepší z černošské komunity a zbytek vyhladovět důsledným vězněním nenapravitelných zločinců, seškrtáním dávek pro práce se štíticí a mašiny na rození i geografickou izolací.

Židovské „revoluční“ řešení zní přesně opačně: otevřít brány vězení, truhlice sociálního

zabezpečí a neviditelné stěny černošských ghett.

Jeví se to jako symbiotický vztah: černoši by sami o sobě nikdy nemohli dosáhnout této míry vlivu a Židé si zase prostřednictvím beznadějně skupiny, která jim slouží jako trvalá náhražka, realizují své revoluční choutky. Obě skupiny se nemusejí navzájem příliš milovat (a také nemilují), mají však z tohoto vztahu prospěch.

Ani jedno jádro se za mého (ani vašeho) života nezmění, což větší naši zkázu.

Černoši a Židé pracují nerozdílnou rukou – třeba i nevědomky, nebo bez vědomé zlovůle, jen z instinktu a své povahy.

Partáci až za hrob.

Hrob nás všech.

Sloupek Davida Colea *The Dysgenic Duo* vyšel na stránkách Taki's Magazine 20. července 2021.